

Με αυτήν τη φράση ο συγγραφέας συμβολίζει το τέλος μιας εποχής και την αρχή μιας νέας.

Η εποχή που φτάνει στο τέλος της χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη συντεχνιών.

Η κάθε συντεχνία αποτελεί μια κλειστή κοινότητα, τα μέλη της οποίας τηρούν περιφρονητική και αλαζονική στάση απέναντι στις άλλες.

Τα χρηστά ήθη και τα στερεότυπα που κυριαρχούν δεσμεύουν τους κατοίκους στην απόλυτη προσκόλληση στην παράδοση του τόπου τους και στην απόρριψη οποιουδήποτε καινούριου ή ξενόφερτου στοιχείου.

Κύριο χαρακτηριστικό των συντεχνιών είναι η απουσία οποιασδήποτε μορφής δοσοληψίας, η οποία ξεφεύγει από τα επαγγελματικά πλαίσια. Ο καθένας στις δύσκολες στιγμές επιβιώνει, εξασφαλίζοντας τα απαραίτητα μέσα από το κυνήγι και από αυτά που ο ίδιος παράγει.

Όπως φαίνεται όμως στο τέλος του διηγήματος, οι μικρές αυτές κοινότητες αδυνατούν να αντισταθούν στην πρόοδο και όπως είναι φυσικό, αναγκάζονται να υποταχθούν στον νέο τρόπο ζωής που τους επιβάλλεται.

Προς μεγάλη δυσαρέσκεια των κατοίκων, ο δρόμος για τον εκσυγχρονισμό είναι η ένταξη και η συμμετοχή τους στην ευρύτερη κοινωνία.

Η οικονομική και κοινωνική αυτάρκεια που επικρατούσε χάνεται και οι κάτοικοι των συντεχνιών αναγκάζονται να αναπτύξουν οικονομικές σχέσεις με άλλους.

Σε αυτήν την αλλαγή πρωτοστατεί ο ταμπάκος Σιούλας, όντας ο πρώτος που κάνει την επαναστατική κίνηση να κατέβει στην αγορά, για να πουλήσει το κυνήγι του, καθώς, έχοντας αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης, συνειδητοποιεί ότι οι επιλογές του είναι περιορισμένες.

Χωρίς να το συνειδητοποιεί, η κίνηση αυτή του Σιούλα είναι τρομερά επαναστατική και αποτελεί την αρχή μιας νέας εποχής.

Αυτή η νέα εποχή έχει έντονο το στοιχείο της εκβιομηχάνισης και της εμπορευματοποίησης.

Στην προσπάθεια αύξησης της παραγωγής με μικρότερο κόστος, οι μηχανές θα αντικαταστήσουν τα ανθρώπινα εργατικά χέρια και οι κάτοικοι των κάποτε κλειστών κοινωνιών θα αναγκαστούν να μεταναστεύσουν στις μεγαλουπόλεις.